

# **True Crime – De jaren 60**

**13 schokkende misdaadverhalen uit  
de jaren 60**

**Alexander Dragone**

*Copyright* © 2025 Ganesh Media LLC

Alexander Dragone

Ganesh Media, New York

### **Alle rechten voorbehouden.**

Geen enkel deel van dit boek mag in welke vorm dan ook zonder schriftelijke toestemming van de auteur of de uitgeverij worden gekopieerd, gereproduceerd of verspreid.

De in dit werk beschreven zaken zijn waargebeurde misdaadverhalen die daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Ze zijn gebaseerd op informatie die openbaar is gemaakt in het kader van gerechtelijke procedures en politieonderzoeken, evenals op verslagen van verschillende media. Bij het onderzoek en de uitwerking van de zaken is de grootst mogelijke zorgvuldigheid betracht om de juistheid van de gepresenteerde feiten te waarborgen. Ondanks alle inspanningen kunnen incidentele onnauwkeurigheden echter niet volledig worden uitgesloten. De auteur en de uitgeverij aanvaarden geen verantwoordelijkheid voor eventuele fouten.

Daarnaast wordt erop gewezen dat voor het doel van publicatie in boekvorm op sommige plaatsen verhalende en dramaturgische aanpassingen zijn gemaakt. Deze dienen uitsluitend om de gebeurtenissen op een boeiende en begrijpelijke manier te presenteren, zonder de waarheidsgetrouwheid te vervalsen.





# Inhoud

|                                               |     |
|-----------------------------------------------|-----|
| 1. De heer der vliegen                        | 1   |
| 2. Het kind dat moordde                       | 17  |
| 3. De lijken-verkrachter van Koejbysjev       | 29  |
| 4. Het beest van Opper-Franken                | 44  |
| 5. Als monster geboren, als monster gestorven | 54  |
| 6. Het meisje dat nooit thuiskwam             | 72  |
| 7. Jack the Stripper                          | 84  |
| 8. Hamburger, krakauer en een lijk            | 95  |
| 9. De kinder-moordenaar van Eberswalde        | 109 |
| 10. De charmante moordenaar                   | 121 |
| 11. De rattenvanger van Tucson                | 133 |
| 12. De Middagmoordenaar                       | 148 |



# De heer der vliegen

**D**e Dąbrowski-sstraat 14 in Katowice leek op elke andere straat in dit Silezische industriegebied. Rokende schoorstenen van de nabijgelegen zinkfabriek kleurden de hemel grijs, terwijl arbeiders in vuile overalls aan hun ploegendienst begonnen. In het meer verdiepingen tellende huurhuis woonden eenvoudige mensen – arbeiders, gepensioneerden, alleenstaande vrouwen. Niemand van hen vermoedde dat zich recht boven hun hoofden, op de kleine zolder, een nachtmerrie afspeelde die de Poolse misdaadgeschiedenis voor altijd zou tekenen.

Bogdan Eugeniusz Arnold leek de perfecte buurman. Stil, terughoudend, behulpzaam. De 34-jarige vrouw van de tweede verdieping vertelde later aan de politie: „Hij was zo bescheiden. Als ik zware boodschappentassen had, hielp hij me met dragen. Hij sprak nooit luid, maakte geen lawaai. Een echte gentleman.”

Maar achter dit masker van bescheidenheid school een monster. In het piepkleine zolderappartement, bestaande uit slechts één kamer en een opslagruimte, speelden zich tussen oktober 1966 en mei 1967 onvoorstelbare taferelen af. Bogdan Arnold had een plek gecreëerd waar vier vrouwen hun leven moesten laten – en waar hun verminkte overblijfselen maandenlang lagen te rotten, terwijl hij zijn dagelijks leven als onopvallende arbeider gewoon voortzette.

Arnold werd geboren op 17 februari 1933 in Kalisz. Zijn kindertijd in een welvarend, intellectueel gezin liet niets vermoeden van de latere gruwelen. De blonde, tengere jongen voltooide keurig zijn beroepsopleiding tot elektricien en leek een normaal levenspad te bewandelen. Maar al op jonge leeftijd verschenen de eerste scheuren in de façade.

Op slechts 18-jarige leeftijd trouwde Arnold voor de eerste keer. Het huwelijk mislukte binnen enkele maanden – vanwege zijn gewelduitbarstingen en zijn reeds toen excessieve alcoholgebruik. Zijn eerste vrouw vertelde later over nachtelijke taferelen waarin Arnold haar sloeg en uitschelde, om de volgende ochtend huilend om vergeving te smeken. Een patroon dat zich door al zijn relaties heen zou blijven herhalen.

Enkele jaren later volgde het tweede huwelijk – met dezelfde afloop. Ook zijn derde vrouw verliet hem om dezelfde redenen. Uit deze mislukte huwelijken kwamen drie kinderen voort, voor wie Arnold alimentatie moest betalen. Maar hij onttrok zich aan deze verplichting, net zoals hij zich aan alles onttrok wat verantwoordelijkheid vereiste.

In 1960 verhuisde Arnold naar Katowice en betrok het noodlottige appartement aan de Dąbrowski-sstraat 14. Hij vond werk in een zinkverwerkingsfabriek, maar wisselde voortdurend van baan. Alcoholproblemen en plichtsverzuim maakten hem een onbetrouwbare werknemer. Collega's beschreven hem als gesloten, maar niet onvriendelijk.

Niemand vermoedde iets van zijn perverse neigingen. Een van zijn partners vertelde de chercheurs later over taferelen die al een voorbode waren van de latere moorden: „Hij beschimpte me. Hij bond mijn armen en benen vast met draad en stak wodka's in mijn vagina. Alleen als hij mij vernederde, bereikte hij seksuele bevrediging. Hij sloeg me, martelde me en omhelsde me daarna en bood zijn excuses aan. Hij bond me vast en sloeg me, hij zei dat ik in zijn lichaam moest bijten, alleen dan bereikte hij een orgasme.”

Op 12 oktober 1966 was het een koele herfstavond in Katowice. In de bar „Kujawiak” heerste de gebruikelijke sfeer – sigarettenrook, goedkoop bier en de gesprekken van vermoeide arbeiders na een lange dag. Bogdan Arnold zat aan de bar en observeerde de aanwezigen. Zijn blik viel op een vrouw van eind dertig met geblondeerd haar en afgedragen kleding. Maria B. was een prostituee en zocht die avond naar klanten.

Arnold sprak haar aan. Na enkele biertjes had hij haar overtuigd om met hem mee te gaan, en ze liepen door de donkere straten naar het huurhuis aan de Dąbrowski-sstraat.

De smalle trap naar de zolder kraakte onder hun stappen. Arnold opende de deur van zijn kleine appartement – een ruimte die spoedig een plaats delict zou worden. Wat begon als een onschuldige avond, escaleerde snel tot een nachtmerrie.

„Ik dacht dat ze met me meeging uit liefde, niet voor geld,” biechtte Arnold later op tijdens zijn verhoor. Toen Maria hem seks aanbood voor 500 złoty, explodeerde zijn jarenlang opgekropte woede. Arnold, die zichzelf aantrekkelijk genoeg vond om gratis seks te krijgen, voelde zich diep vernederd. In zijn perverse logica was dit een aanval op zijn mannelijkheid, die alleen met geweld beantwoord kon worden.

De hamer lag binnen handbereik op tafel – een gereedschap dat Arnold gebruikte voor kleine reparaties in het appartement. In een woedeaanval greep hij het en sloeg toe. De eerste slag raakte Maria tegen haar slaap, de tweede slag was dodelijk. Arnold stond boven het lichaam en staarde naar wat hij had gedaan. Maar in plaats van berouw voelde hij iets anders: bevrediging. Het geweld had hem een gevoel van macht gegeven dat hij nog nooit eerder had ervaren.

Wat begon als een spontane gewelddadigheidsbarsting, groeide uit tot een doordacht en pervers ritueel. Arnold wist dat hij het lichaam niet zomaar kon wegwerken zonder aandacht te trekken. Dus begon hij met een proces dat hem tot de meest gevreesde seriemoordenaar van Polen zou maken.

Eerst sleepte hij Maria's lichaam naar de kleine badkamer. Met een keukenmes opende hij de buikholte en verwijderde systematisch alle ingewanden. Arnold werkte methodisch, bijna chirurgisch. De ingewanden sneed hij in kleine stukken en spoelde ze door het toilet.

Het lichaam bracht hij vervolgens naar het bad en bedekte het met chloor – tien zakken had hij gekocht in de nabijgelegen drogist. Het bijtende poeder moest de ontbinding vertragen en de stank verminderen. Sommige lichaamsdelen verbrandde hij in de kleine kachel van zijn appartement, wat een zoetige, weerzinwekkende geur veroorzaakte, die hij tegenover zijn burens verklaarde als „het verbranden van oude lompen”.

Maanden verstreken. Arnold leefde verder in het appartement, at, sliep en werkte, terwijl op slechts enkele meters afstand de overblijfselen van Maria B. langzaam wegrotten. De burens merkten af en toe een vreemde geur

op, maar dachten aan verstopte afvoeren of dode ratten in de muren.

De moord op Maria B. was voor Arnold geen eenmalige misstap – het was het begin van een verslaving. Het geweld, de controle over leven en dood, de perverse bevrediging van het doden: dat alles werd de nieuwe inhoud van zijn leven.

Op 12 maart 1967, vijf maanden na de eerste moord, herhaalde het gruwelijke spel zich. Een ongeveer 40-jarige prostituee, wier identiteit nooit werd vastgesteld, volgde Arnold naar zijn appartement. Maar dit keer was de motivatie anders. Arnold beweerde later dat ze de overblijfselen van Maria B. had ontdekt en dreigde naar de politie te gaan.

„Ze zag het spul in het bad en werd hysterisch,” vertelde Arnold aan de rechercheurs. „Ze schreeuwde dat ze me zou aangeven. Dat kon ik niet toelaten.” De tweede moord was daarom geen spontane gewelduitbarsting, maar koelbloedige berekening. Arnold wurgde de vrouw met een draadlus. Opnieuw volgde het macabere ritueel: verminking, verwijdering van de ingewanden, behandeling met chloor. De overblijfselen verborg hij naast die van Maria B. Het kleine appartement

werd steeds meer een lijkenhuis, terwijl Arnold zijn dubbelleven als onopvallende arbeider voortzette.

De derde moord vond plaats op 21 april 1967. Het slachtoffer was de 35-jarige Stefania M., die Arnold in een bar had ontmoet. Ook zij werd in zijn appartement gewurgd en volgens hetzelfde perverse patroon behandeld. De routine was inmiddels zo ingesleten dat Arnold de daad als een alledaagse klus uitvoerde.

Op 22 mei 1967 bereikte Arnolds bloeddorst zijn hoogtepunt. Die dag lokte hij de 30-jarige prostituee Helga G. naar zijn appartement. Maar dit keer koos hij een andere methode: hij stak haar met een keukenmes. Het lemmet doorboorde haar hart en zorgde voor een snelle dood, maar de brutaliteit van de daad overtrof alles wat eraan voorafging.

Arnold verborg Helga's overblijfselen onder zijn bed. Het kleine appartement was nu gevuld met vier lijken – een museum van de dood, waarin hij bleef leven. De stank was inmiddels zo doordringend geworden dat zelfs het royale gebruik van chloor en andere chemicaliën die niet meer kon maskeren.

In zijn latere bekentenissen beschreef Arnold gedetailleerd hoe hij met de lijken omging: „Eerst wilde ik delen van de lijken verbranden, maar ik had geen kolen, en het was moeilijk om het met hout te doen. Dus opende ik de buikholtes met een keukenmes, waaruit ik alle ingewanden verwijderde, die ik in stukken sneed en door een afvoerput in mijn appartement liet weglopen, terwijl ik de lijken in een houten kist legde, die van binnen bekleed was met metalen platen.”

„Ik wilde natronloog kopen om de ontbinding van de lijken te versnellen, maar ik kon het nergens krijgen, dus kocht ik ongeveer tien zakken chloor. Ik loste het op en goot er heet water overheen. Ik legde het afgesneden hoofd in een ketel met heet water. Ik kon de aanblik niet verdragen, dus ging ik naar de bar om te drinken. Toen ik terugkwam, zette ik de ketel op de elektrische verwarming. Ik viel in slaap. Bij het ontwaken ontdekte ik dat de inhoud van de ketel had gekookt.”

Eind mei 1967 werd het huis aan de Dąbrowski-sstraat 14 geteisterd door een ondraaglijke stank. Een zoetige, rottende geur trok door de gangen en werd sterker naarmate men hoger klom. daarbij kwamen zwermen

vliegen – meer vliegen dan iemand ooit in een woonhuis had gezien.

Arnold zelf had het appartement tegen die tijd al verlaten. Het leven met vier rottende lijken was zelfs voor hem ondraaglijk geworden. Hij hield zich een week lang schuil in een verlaten pakhuis nabij zijn werkplek en hoopte waarschijnlijk dat het probleem vanzelf zou verdwijnen.

Op 8 juni 1967 kon een bewoner van het huis de situatie niet langer verdragen. Hij belde de politie en meldde de zwerm vliegen en de penetrante geur uit het zolderappartement. De politieagenten die naar de plaats delict werden gestuurd, bevestigden onmiddellijk de melding. De stank was zo intens dat die tot op de straat te ruiken was. In de binnentuin van het gebouw ontdekten de agenten vreemde stukken vlees naast de vuilnisbakken, die door katten waren aangevreten. Het aanzicht deed al het ergste vrezen.

Omdat niemand reageerde op het kloppen op de deur, werd de brandweer gebeld. Een brandweerman klom via een ladder naar de zolder en sloeg een raam in. Maar zelfs met een gasmasker kon hij het appartement

aanvankelijk nauwelijks betreden – de ontbindingsgeur was zo overweldigend dat hij bijna het bewustzijn verloor.

Toen de deur uiteindelijk werd opengebroken, onthulde zich de volledige beestachtige horror: het kleine appartement leek op een slachthuis. Overal lagen delen van rottende menselijke resten: onder het raam, in een houten kist, in het bad, in een wasketel en verspreid over de vloer. Het ontbindingsproces was zo ver gevorderd dat het aanvankelijk onmogelijk was om vast te stellen hoeveel mensen waren gestorven of wie zij konden zijn geweest. Op de tafel tikte nog een wekker – een surrealistisch detail dat de normaliteit van het leven te midden van deze horror symboliseerde.

De precieze identificatie van de slachtoffers werd overgedragen aan het Instituut voor Forensische Geneeskunde. Naast de menselijke resten vonden de experts ook de moordwapens: een hamer, een draadlus en stukken kousen die gebruikt waren om te wurgen. Elk werktuig vertelde zijn eigen gruwelijke verhaal.

Terwijl de identificatie van de slachtoffers plaatsvond, begon de intensieve zoektocht naar de bewoner van het appartement. Bogdan Arnold was na de laatste

moord ondergedoken en probeerde zich te verbergen voor de opsporingsdiensten. Maar zijn schuilplaats in het verlaten pakhuis bood slechts tijdelijke bescherming.

Op 8 juni 1967, de dag van de ontdekking van de lijken, merkte een politieagent in de buurt van de Silezische zinkfabriek een man op met een onverzorgd uiterlijk en vuile kleding. Toen de agent hem aansprak en om papieren vroeg, had Arnold die niet bij zich. Aanvankelijk wilde de agent hem als een gewone dronkaard laten gaan, maar besloot op het laatste moment toch om hem mee te nemen naar het politiebureau.

Daar onthulden vingerafdrukken de ware identiteit van de man: Bogdan Arnold, de bewoner van het appartement des gruwels. De rechercheurs konden hun geluk nauwelijks geloven – de meest gezochte man van Katowice was hen recht in de armen gelopen.

Arnold brak onmiddellijk toen hij werd geconfronteerd. Maar zijn reactie was niet die van een berouwvolle zondaar, maar die van een man die opgelucht was dat hij eindelijk over zijn daden kon praten. Hij bekende alle vier de moorden en gaf daarnaast